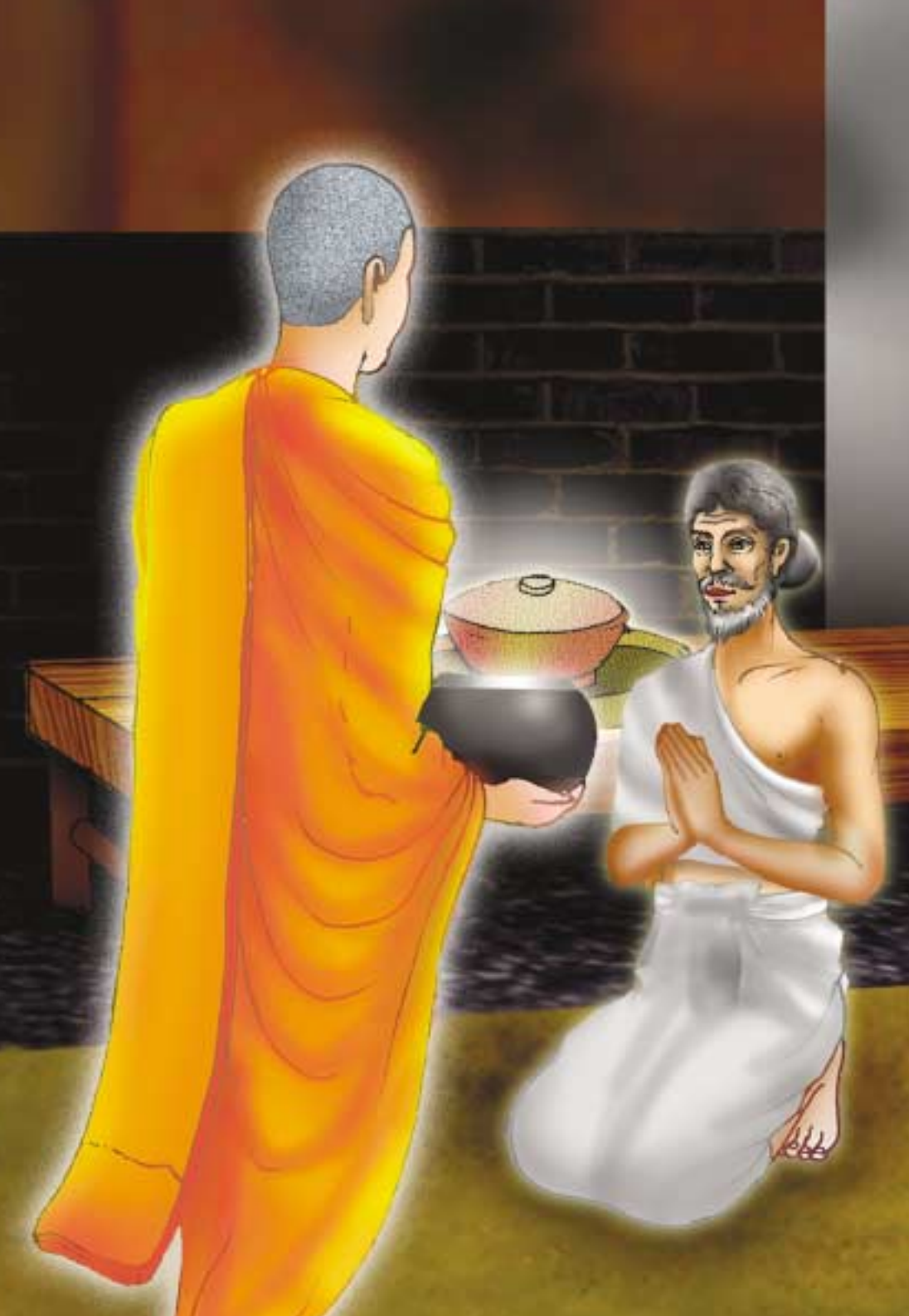

อานิสส์

ถวายเป็นพุทธบูชา

ดวงจันทร์ปราศจากมลทิน โคจรไปในอากาศ ย่อม
สว่างกว่าหมู่ดาวทั้งหลาย ด้วยรักมีฉันใด บุคคลผู้สมบูรณ์ด้วยศีล
มีศรัทธา ย่อมไพโรจน์กว่าผู้ตระหนี่ทั้งหลายในโลก ด้วยการให้
ฉันนั้น

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๕๐

ร่างกายที่เราต้องใช้อยู่ทุกวัน ในการประกอบภารกิจการงาน มีความจำเป็นจะต้องชำระล้างให้สะอาดด้วยน้ำ ฉันทจิตใจก็เช่นกัน จำเป็นต้องชำระล้างให้สะอาดบริสุทธิ์ ด้วยการเจริญภาวนา ฉันทนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงสั่งสอนให้พุทธบริษัทเจริญภาวนา อยู่ในหนทางสายกลาง ให้เราเห็นความสำคัญของการฝึกฝนใจว่า ใจที่ผ่องใส ย่อมเป็นเหตุแห่งความสุข ใจที่ผ่องใสเป็นทางมาแห่งมหากุศล เป็นเครื่องนำสัตว์โลกทั้งหลายไปสู่สุคติภูมิ และนำทุกชีวิตไปสู่เป้าหมายอันสูงสุด คือการบรรลุมรรคผลนิพพาน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน สุนนสูตร ว่า

“ยถาปี จนฺโท วิมโล คจฺฉํ อากาสธาดฺยา
สพฺเพ ตารคณํ โลเก อากายํ อติโรจติ ฯ

ดวงจันทร์ปราศจากมลทิน โคจรไปในอากาศ ย่อมสว่างกว่าหมู่ดาวทั้งหลาย ด้วยรัศมี ฉันทใด บุคคลผู้สมบูรณ์ด้วยศีล มีศรัทธา ย่อมไพโรจน์กว่าผู้ตระหนี่ทั้งหลายในโลก ด้วยการให้ ฉันทนั้น”

มนุษย์ทุกคนเกิดมาในโลกนี้ ต่างก็ปรารถนาความสุขและความสำเร็จในชีวิต อยากเป็นผู้ร่ำรวยพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติ รูปสมบัติ คุณสมบัติ สมบัติทั้ง ๓ นี้จะเกิดขึ้นได้ ต้องอาศัยบุญ

อานิสงส์ถวายข้าวมธุปายาส

๕๑

เป็นเครื่องหล่อเลี้ยง อย่างน้อยผู้มันต้องเริ่มต้นด้วยการให้ คือ ต้องสามารถเอาชนะความตระหนี่ที่มีอยู่ในใจให้ได้เสียก่อน เปรียบเสมือนดวงจันทร์ เมื่อพ้นจากเมฆหมอกมาได้ ย่อมปรากฏ ความสว่างไสว ใจที่หลุดพ้นจากกระแสน้ำแห่งความตระหนี่ ก็เช่นเดียวกัน จะใสสว่างเหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับบุญกุศล และสามารถดึงดูดมหาสมบัติที่จะบังเกิดขึ้นได้โดยง่าย

ปกติของคนตระหนี่จะไม่ชอบให้ทาน เพราะเขากลัว ความจน กลัวว่าทรัพย์ที่ให้ไปจะสูญเปล่า แต่ผู้รู้กลับบอกว่า ยิ่งให้จะยิ่งได้ เพราะการทำความดีใดๆ ที่จะไม่ส่งผลนั้น เป็นไม่มี หากเริ่มดำรงตนอยู่ในสถานะของผู้ให้ ใจของเราจะสูงขึ้น เป็นอิสระจากความตระหนี่ และจะขยายออกไปอย่างไม่มีประมาณ เมื่อถึงคราวที่บุญส่งผล ก็จะส่งผลเกินควรเกินคาด แม้ตัวเราก็คะอัศจรรย์ในตัวเอง

*ดังเช่นเรื่องของสามเณรอรหันต์ ที่ในอดีตชาติเคย ยากจนมาก่อน แต่ด้วยอานิสงส์ที่ทำบุญชนิดทุ่มสุดใจ เพราะ เห็นคุณค่าของบุญยิ่งชีวิต ทำให้บุญลิขิตได้มาเกิดเป็นลูกของ มหาเศรษฐี

อานิสงส์ถวายข้าวปายาส

๕๒

ในสมัยพุทธกาล พระสารีบุตรผู้เป็นอัครสาวกเบื้องขวาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านมีความกรุณามาโปรดมหาเสนา-พราหมณ์ เพราะปรารถนาจะให้อริยทรัพย์อันประเสริฐ ติดตัวเขาไปในลังสารวัฏ จึงไปบิณฑบาตหน้าบ้านของพราหมณ์บ่อยๆ พราหมณ์เห็นพระสารีบุตรแล้วคิดว่า “ทรัพย์สมบัติในบ้านของเราไม่มีเลย เครื่องไทยธรรม ที่พอจะใส่บาตรพระก็ไม่มี” จึงไม่กล้าออกมาพบพระเถระ ได้แต่หลบหน้าอยู่ในบ้าน

วันหนึ่ง พระเถระก็ได้ไปที่บ้านของพราหมณ์อีก เผอิญเข้าวันนั้น พราหมณ์ได้ข้าวปายาสมาถาดหนึ่งกับผ้าสาฎก เนื้อหยาบอีกผืนหนึ่ง พอท่านเห็นพระเถระบิณฑบาตผ่านมาก็คิดว่า “ขณะนี้ไทยธรรมของเรามีพร้อม ศรัทธาของเราก็ต็มเปี่ยม เนื่อนาบุญอันบริสุทธิ์ก็อยู่ตรงหน้าแล้ว ฉะนั้นเราควรถวายทานแก่พระเถระในวันนี้แหละ” จึงนิมนต์พระเถระให้รับบาตร แล้วน้อมถวายข้าวปายาสลงในบาตรของพระเถระด้วยความปิติเป็นอย่างยิ่ง

ขณะที่พราหมณ์ถวายข้าวไปได้ครึ่งหนึ่ง พระเถระก็ปิดบาตร พราหมณ์จึงกล่าวว่า “ขอท่านอย่าได้อนุเคราะห์กระผมเพียงแค่ชาตินี้เลย ท่านโปรดอนุเคราะห์กระผมในภพชาติเบื้องหน้าด้วยเถิด” ว่าแล้วก็ถวายอาหารจนหมดถาด พร้อมกับ

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๕๓

ผ้าสาฎกอีกหนึ่งผืน นับตั้งแต่วันนั้น พราหมณ์ก็ตามนิกถึงบุญใหญ่ ที่ตนเองได้ทำแบบทุ่มสุดใจเรื่อยมา

ด้วยผลแห่งทานบารมีที่ทำบุญถูกทักษิณยบุคคล เมื่อ ละโลกไปแล้ว บุญก็ส่งผลให้พราหมณ์ไปเกิดในตระกูลอุปัฏฐาก พระเถระ ในเมืองสาวัตถี ในวันที่ท่านเกิด พวกญาติได้นิมนต์ พระเถระมาฉันภัตตาหารที่บ้าน ทันทีที่เด็กน้อยได้เห็นพระเถระ ก็ระลึกชาติได้ว่า ที่ตนได้เกิดมาในตระกูลของมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ ก็เพราะอาศัยพระเถระรูปนี้ วันนี้นับว่าเป็นบุญลาภอันประเสริฐ ที่จะได้ถวายทานแก่พระเถระอีก

พอพวกญาติจะอุ้มเข้าไปหาพระเถระ เด็กน้อยใช้นิ้วมือ เกี้ยวผ้ากัมพลไว้ไม่ยอมปล่อย ญาติเห็นอาการนั้น จึงอุ้มเด็ก เข้าไปหาพระเถระพร้อมผ้ากัมพล พอเข้าไปถึงเบื้องหน้า พระเถระ เด็กน้อยก็ปล่อยผ้าให้ตกลงแทบเท้าท่าน พวกญาติ จึงหยิบผ้าผืนนั้นขึ้นมาถวายพระเถระ แล้วพากันตั้งชื่อเด็กน้อย นั้นว่า “ติสสะ” เหมือนชื่อเดิมของพระเถระก่อนที่จะบวช

ต่อมาเมื่อติสสะอายุได้เพียง ๗ ปี บุญในตัวของเขา ก็เต็มเปี่ยม เห็นทุกข์ภัยในการเกิดบ่อยๆ จึงขอบวชเป็นสามเณร อยู่กับพระสารีบุตรเถระ ฝ่ายบิดามารดา ก็ไม่ได้ขัดข้องทั้งยังมี จิตยินดีและอนุโมทนา จึงพาไปหาพระสารีบุตรที่วัด พระเถระ

อานิสงส์ถวายข้าวมธุปายาส

๕๔

ได้ถามเพื่อทดสอบกำลังใจว่า “การบรรพชาเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก เมื่อต้องการของร้อนก็ได้ของเย็น เมื่อต้องการของเย็นก็ได้ของร้อน เธอจะอดทนต่อความลำบากได้หรือไม่” ดิสสะตอบด้วยความมั่นใจว่า “กระผมอดทนได้ และจะทำทุกอย่างตามที่พระอาจารย์สั่งสอน” พระเถระจึงรับเป็นอุปัชฌาย์บวชให้

เมื่อออกบวชแล้ว สามเณรได้เข้าไปบิณฑบาตในเมืองสาวัตถี ด้วยอานิสงส์ที่เคยถวายทานแด่พระสารีบุตรเถระด้วยความเคารพ โดยไม่มีความตระหนี่ติดค้างอยู่ในใจ ทำให้ชาวเมืองเกิดความรักและศรัทธาในตัวสามเณรมาก จึงชักชวนกันมาถวายทานกันมากมาย

ในช่วงฤดูหนาว สามเณรเห็นเหล่าภิกษุนั่งผิงไฟด้วยความหนาวสั่น จึงได้นิมนต์ภิกษุทั้งปวงรูปเข้าไปบิณฑบาตในเมือง แล้วแจ้งความประสงค์ว่า ต้องการผ้ากัมพลสำหรับพระภิกษุเพื่อห่มกันหนาว ขณะนั้น มีชายคนหนึ่งเห็นว่า การทำทานไม่มีประโยชน์ มีแต่จะทำให้ทรัพย์หมดไป เขาจึงเที่ยวป่าวประกาศห้ามชาวพระนครไม่ให้มาทำบุญ แต่ด้วยบุญกุศลที่สามเณรได้ทำไว้ดีแล้ว ทำให้ชาวเมืองที่ได้เห็นสามเณรและพระภิกษุจำนวนนับพันรูป เกิดความเลื่อมใสศรัทธาอย่างเปี่ยมล้น ต่างก็ช่วยกันบอกบุญรวบรวมผ้ากัมพลจนครบทั้งหนึ่งพันผืนมาถวายสามเณรได้อย่างอัศจรรย์

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๕๕

สามเณรติสสะจึงเป็นที่รักของหมู่พระภิกษุทั้งหลาย และถึงแม้จะมีลาภเกิดขึ้น มีบริวารห้อมล้อมมาก แต่สามเณรก็มิได้ยึดติดในสิ่งเหล่านั้น ท่านได้หาโอกาสไปบำเพ็ญเพียรภาวนาในป่าตามลำพัง ตั้งใจปฏิบัติจนบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิตตั้งแต่อายุยังน้อย

เราจะเห็นได้ว่า ชีวิตนี้เราลิขิตเอง เทวดาหรือพรหมไม่สามารถมาลิขิตแทนเราได้ เราปรารถนาจะให้ชีวิตเป็นเช่นไร ก็อยู่ที่เราจะเลือกเดินเอง วิสัยของนักปราชญ์บัณฑิตนั้น แม้จะพร่างพรุ้งไปด้วยทรัพย์สมบัติ รูปสมบัติ คุณสมบัติ ท่านก็ไม่ประมาท เพลิดเพลินอยู่เพียงแค่นั้น ยังคงมุ่งหวังจะทำกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป เพื่อให้เข้าถึงความบริสุทธิ์ที่แท้จริง

พวกเรานักสร้างบารมีก็เช่นเดียวกัน ต้องตั้งมั่นในความดี เพื่อสั่งสมบุญบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป อย่าได้ย่อท้อต่ออุปสรรค เพราะบุญที่เราทำ จะเป็นพลวปัจจัยเกื้อหนุนให้เราสร้างบารมีได้อย่างสะดวกสบาย เนื่องจากเรายังต้องสร้างบารมีกันเรื่อยไป สร้างกันเป็นทีมใหญ่จนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทาง เพื่อช่วยเหลือทั้งตัวเองและมวลมนุษยชาติ ให้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต คือให้เข้าถึงพระธรรมกายเหมือนกัน เพราะฉะนั้นไม่ว่าเราจะอยู่ในอิริยาบถใด จะยืน เดิน นั่ง นอน ก็อย่าลืมนำใจมาไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๓ ซึ่งเป็นแหล่งแห่งบุญกุศล

อานิสงส์ถวายข้าวมธุปายาส

๕๖

เอาบุญใส่ใส่จากการทำใจให้หยุดนิ่ง เป็นบุญพิเศษที่จะเป็นเหตุ
ให้เราหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้ ดังนั้นให้ทุกๆ ท่านตั้งใจหยุด
นิ่งกันให้ดี ให้เห็นดวงธรรมชัดใสสว่าง เข้าถึงพระธรรมกาย
กันทุกคน

